

Зредаговано й доповнено в липні, 1999р.

Поблагословлений медальйоном, цілованим Пречистою Дівою в Гарабандалі, канадський дентист видужує після восьми років постійного болю

д-р Михайло Рожелюк

Відновлене Життя

Рік 1986, для мене й моєї родини, заповідався прекрасно: моя дентистична праця розвивалася з великим успіхом. Наші діти, десятилітня Наталка й шестилітній Андрійко гарно вчилися в школі. Усі ми втішалися добром здоров'ям. Я залюблений і часто приймав участь у різних видах спорту: хокей, бейсбол, теніс, сквош, ракетбол, плавання, водне лештарство, гольф, що тільки не придумаєш. Улітку вечорами я любив зі своїми дітьми грatisя м'ячем. Займався я і суспільною працею, будучи головою Крайової Управи Спілки Української Молоді в Канаді. Олена, моя дружина, вчила в українській школі. Після науки вона возила наших дітей на всі їхні спортивні й музичні заняття. Крім того, ми з Оленою співали в хорі (Діброва й Прометей у Торонто), який в той час приготовлявся до концертової прем'єри з новим диригентом. Одним словом, ми творили одну живу, активну, щасливу родину.

В середу, 19-го лютого, 1986 р., я поїхав, як звичайно, на пробу хору. Олена того дня себе погано почувала і зі мною не поїхала. Ідучи до дому, я зупинився на перехресті двох вулиць, приготовляючись скрутити наліво. Раптом у задньому зеркалі я побачив, як ізза закрутки, з шаленою швидкістю наближаються до мене два світла. Більше не пам'ятаю нічого.

До сьогоднішнього дня не пам'ятаю, як і коли я вийшов з авта. Пригадую тільки, що я лежав сперстий на своєму авті, мені було млісно, а почував себе дуже слабим. Мое авто доволі велике, силою зудару так відбилося, що опинилося аж на другому кінці перехрестя. Авто, що мене вдарило, був малий Volkswagen.

Вкінці приїхав поліціянт. Він заскаржив другого водія небезпечною їздою. На розі тієї вулиці була станція скорої допомоги, але ні поліціянт ні парамедики не додумалися мене візвезти до шпиталю. Вони мене відпустили додому самого у власному авті.

До дому того вечора я якось доїхав, але наступного дня я повною силою відчув наслідки аварії. Нестерпний біль голови, ший й плечей не дозволяв мені рухнутися. Я мусів відмовити пацієнтів і піти до свого лікаря. Так почалися вісім років безконечних візит у лікарів, адвокатів, терапевтів, хіропрактиків,

спеціялістів, радіологічних лабораторій, навіть у психіатра, на всякі бадання й різнородне лікування, яке взагалі не помагало навіть на короткий час. До більшості медикаментів я мав погану реакцію і не міг їх уживати. Все, що мені залишилося, це були звичайні Тайлелонол-З, таблетки на біль, які не викликали поганих реакцій. Вісім років Олена відновляла мені рецепт на сто таблеток Тайлелонол-З що три тижні.

А що говорили лікарі? Мій карк, шия і щелепи зазнали невилічимої шкоди, в наслідок чого в мене була сильна хронічна fibromyalgia. Не було на це ніякого ліку. В додатку до цього, на мене чекав щораз більший артрит хребта й плечей і, до п'яти років, цілковите каліцтво й неможливість працювати.

Переворот в житті

Після аварії я жив у постійному, безпереривному болі. Таблетки його тільки трішечки улегшували, і то не завжди. Часто були періоди невиносимого болю, який тривав 40 годин і якого ніякий лік не міг вконтролювати. У таких випадках я міг тільки лежати навзнак на долівці, не міг рухнутися, не міг нічого їсти, дуже часто від болю бловав.

Я став в той час і ходячим барометром – я відчував зміну погоди на 48 годин раніше й акуратніше від метеорологів. Я волію не пригадувати собі тих двох днів перед торнадом, яке одного року знищило місцевість недалеко нашого міста.

Зникла всяка приємність бути на засіданнях молоді. Коли я обов'язково мусів бути присутній, я в часі засідань лежав на долівці. Вставати вранці було невимовно боляче, або пробувати підносити на руки своїх дітей. Вони питалися, чому я завжди сердитий на них – я тепер часто сердився й відганяв їх від себе.

Приятелів у нас ставало щораз менше. Стільки разів нам приходилось відмовлятись від запрошень, що ми втратили багато приятелів. Працювати в клініці було дуже важко, я постійно боровся зі своїм болем. Часто бувало так, що хтось із моєї клініки мусів мене візвозити до дому, бо сам я цього не міг зробити. Обі мої працівниці-асистентки не змогли видергати стресу ситуації і, до шести тижнів після моєї аварії, мене покинули. Олена, моя дружина, заступила одну із них поки ми шукали когось на місце другої. Я вдячний Богові за те, що більшість моїх пацієнтів зрозуміло мою ситуацію і не дуже переймалися, коли мені приходилося відмовляти їхні візити, нераз в останній хвилині. Це тепер бувало так часто, що деякі з пацієнтів почали телефонувати перед приїздом, щоби впевнитися, чи я ще є.

Між місяцем лютим, 1986-го року і квітнем, 1994-го, я втрачав від половини до двох з половиною дня праці кожного тижня. Все це в мене є задокументоване. І не треба довго думати, щоби зrozуміти, який вплив це все мало на наші фінанси. Я вдячний Богові за те, що взагалі не втратив своєї клініки й що Він нас щасливо випровадив із найтрудніших ситуацій.

Серед усього цього, я попав у страшну депресію. Одна тільки моя рідня (моя дружина Олена, моя мати Ірина й мій брат Ярослав) мене підтримувала. Нераз я говорив Олені, щоби дала мені сокирою по голові чи по шиї, бо тієї агонії дальше не можу витримати. І це була агонія, бо коли мені було найгірше, не було нікого хто міг би мені допомогти.

Крім клопотів, що це все спричиняло мені в клініці, я мусів також покинути й всю суспільну працю. Я цілком відізловався від усіх і від усього. Життя не було варте нічого.

Зміна настанови

В той час я не був особливо побожним, але я почав зауважувати в собі зміну. Це було головно через неймовірну піддержку від моєї дружини, Олени, й від моєї матері. Обі вони були дуже побожні. Я й не зчувся, коли почав щовечора молитися. Я почав читати Святе Письмо й обіцяв Богові, що буду його читати кожного вечора, до кінця свого життя. Це було без якихнебудь умов. Я молився головно за свою маму, яку я дуже любив. У неї в той час з'явився рак. Я молився за неї а вона постійно молилася, щоби Бог мені допоміг.

Це через маму, що ми з Оленою вкінці опинилися в Гарабандалі. Мама жила своєю вірою, працювала багато для церкви в Лізі католицьких жінок, варила для хворих і немічних, відвідувала їх, хоч сама була нездорова. Часто з іншими жінками бувала на реколекціях.

Літом, 1993-го року, лікарі нам сказали, що більше вже нічого не можуть зробити. Всякі лікування показалися невдалими. Мама тоді піддалася Божій волі. Ми з Оленою рішили, що може мамі було б добре поїхати на прощу. Я знат, що вона б радо поїхала, але не сама одна. Тому я сказав їй, що ми плянуємо поїхати в Гарабандал і обіцяв, що поїдемо всі разом. Вона тим дуже втішилася і сказала, що коли доживе, то поїде з нами.

Але через вересень і жовтень, 1993-го року, мамине здоров'я швидко погіршувалося. Тепер, коли я молився, я просив Бога, якщо Він хоче її забрати, нехай діється Його воля. І 14-го листопада, 1993 року Бог забрав мою маму з цього світу. Я очевидно дуже сумував за нею, але й був радий їй. Проща до Гарабандалу цілком забулася.

Подорож

Коротко після нового 1994-го року і наших різдв'яних свят, мені почало щось докучати. Я пригадав собі свою обіцянку мамі про прощу в Гарабандал. Думка про подорож почала мене настирливо переслідувати. Я сказав про це Олені й ми рішили долучитися до групи Працівників Матері Божої Кармеліської Гори з Нью Йорку, яка мала туди поїхати на латинський Страсний тиждень і Великдень.

Ми мали зустрітися з рештою прочан в Нью Йорку, але заки ми відлетіли з Торонта, я не говорив, що їду до Гарабандалу, а тільки до Іспанії. Ще до відлету, а навіть вже в дорозі, я раз-у-раз повторяв Олені, що не знаю, чому я їду, я не є особливо побожний, не такий, що вічно молиться чи ходить з носом у Біблії. Я був переконаний, що ми будемо наймолодші в групі. Крім того, я волів би був поїхати кудись на теплий пісочок над море, де я міг би бодай трошки погріти звій зболілий карк і плечі, де бодай на короткий час мені може було би трошки легше. А щоби не нудьгувати під час прощі, я взяв зі собою читати шпіонську книжку.

Про других прочан я дуже помилявся, а про Гарабандал – ще більше. В нашій групі були різні люди, різного віку, навіть дуже молоді. І веселіших і жартівлівіших я рідко денебудь зустрічав. А сама проща, – це найкраща річ, що я колинебудь зробив у своєму житті. Вона врятувала мене, мою родину, моє життя, мою кар'єру, а саме головне: мою душу.

На летовищі в Нью Йорку ми відразу впізнали Джоуї й Марілін Ломанджіно із численних їх фотографій, яких ми раніше бачили. Нас привітала наша провідниця, Розмарі Меленчук, але ми стидалися підходити до Джоуї, хоч ми були безмежно раді, що він їде з нами.

До села, повна назва якого є Сан Севастіян де Гарабандал, ми доїхали щасливо. Воно було точно таке, як я собі уявляв: тихе, спокійне, привітне, як рідний дім. Ми там почували себе дуже свободіно, хоч біль мене не опускав. Таблетки я тримав постійно при собі й дуже часто їх приймав.

В селі оголосили, що наступного дня в церкві відбудеться доповідь Джоуї про його переживання. Ми пішли. Після доповіді всі підходили поцілувати медальйон Джоуї, цілований Пречистою Дівою в часі появ. І ми з Оленою стали в черзі. Я почував себе, як звичайно: болів мене карк, плечі й щока. Та коли я поцілував медальйон Джоуї - і це до сьогоднішнього дня не можу пояснити – раптом, мовби вся енергія просто сплила з моого тіла крізь ноги вниз. Я ледве встоявся на ногах і був би впав, якби не вхопився найближчої лавки.

Коли я повернувся на своє місце, Олена молилася навколошки. Я не мав сили клякнути і сів біля неї. Поволі, потрошки, поверталися мої сили і щойно тоді я зміг клякнути й помолитися, хоч біль все ще не покидав мене. Ніколи до того часу я чогось подібного не переніс. Думав, може це застояне повітря в церкві, чи може я перемучений. Це не було звичайне собі почуття умлівання.

Кілька днів пізніше, підійшов до мене один із прочан з нашої групи, Боб Гаус. Щось звернуло його увагу на мене, чи вираз болю на моєму обличчі, чи мій хід, чи те, що я крадькома ковтав таблетки. Він почав зі мною розмову. Я йому розказав про свій випадок і про мій постійний біль. Боб порадив мені попросити Джоуї, щоб приложив свій медальйон до моєї шиї, але я йому відповів, що я не для того приїхав в Гарабандал. Я приїхав задля моєї мами, щоби сповнити обіцянку їй і помолитися за неї. До того, сказав я йому, якщо щонебудь має статися, то воно ітак станеться, але за себе я просити не буду.

Надійшла Велика П'ятниця. День був холодний і мокрий, що погіршувало мій біль. Велика Субота була ще гірша. Я вже заживав таблетки не що-чотири до шість годин, а що-три години, щоби бодай могти рушитися. Вечором стало невиносимо. Я цілу ніч не спав.

В Великодню неділю, 3-го квітня, я від болю не міг встати з ліжка. Біль був такий страшний, що я не міг навіть голову підвести з подушки, коли попри нашу хату проходила Великодня процесія, співаючи вервицю. Якось пізніше, після двох таблеток Тайленол-З, мені вдалося встати на Службу Божу, яку відправляв душпастир нашої прощі, о.Томас Блессин. День розтягався, година за годиною, в страшному болі. Нарешті, о шостій годині вечора, я взяв останні таблетки (тепер уже дві на раз).

Уздоровлення

О восьмій годині вечора пішли ми на вечерю. Я не дуже хотів їсти, але Олена мене заохочувала. Зайшовши до їdalnі Серафіна, брата візіонерки Кончіти, нас знову зустрів Боб Гаус і спітав, чи вже Джоуї прикладав медальйон до моїх плечей. Я сказав йому, що я й не просив. Боб тоді вхопив мене за лікоть і повів до Джоуї, який стояв у кутку кімнати і сказав, - «Джоуї, цього чоловіка болить脊椎.»

Джоуї, завжди ввічливий, відразу вийняв з кишені медальйон, спитав мене, де болить і сказав попровадити його руку, де треба (Джоуї бо сліпий). Не знаю, що він далі говорив, думаю, що він молився. Тоді він сказав мені молитися і сказав так: «Може воно поможе, може ні. Побачимо. Це від Бога залежить.»

Я ніякої зміни в той час не відчував. Біль, який був, такий залишився. Ми повечеряли й повернулися до своєї кімнати. Нам треба було спакувати валізи, бо наступного дня досвіта ми мали вже від'їжджати.

Дві години пізніше, спакувавши валізи, ми готовилися йти спати. Як звичайно перед сном, я з привички сягнув за таблетками. Нагло я усвідомив собі, що мене ніщо не болить! Ні карк, ні шия, ні плечі, ні щока. Мій карк вже довгі роки так нечувся! Я й не міг собі пригадати, коли я останній раз почував себе так цілковито без болю. Я помолився, але таблеток не взяв, хоч я був переконаний, що серед ночі вони мені будуть потрібні.

О другій годині ночі я пробудився, щоби піти до лазнички. Вернувшись, я сів на ліжко й знову відрухово сягнув за таблетками. Але ні! Мене не болить! Я почував себе прекрасно! Я далі був певний, що вранці біль мене добре 'зловить' але в цей час я ніяких ліків не потребував. Я помолився на вервиці й подякував Пречистій Діві й Господу Богу за цих кілька годин.

Я пробудився в понеділок рано і, на моє здивування, я почував себе абсолютно прекрасно. Я подякував Богові й чекав на біль пізніше. Моя дружина, Олена, про ці кілька чудових годин не знала нічого. Всідаючи в автобус, я далі чекав на біль – але його не було.

Коли ми всідали в автобус, до мене знову підійшов Боб Гаус і подарував мені свій медальйон – точну репліку того, що його має Джоуї - і сказав мені вживати його щоденно. Це я роблю, він є постійно при мені.

По дорозі автобусом до летовища Сантандер, я подумав, що було б несправедливо не поділитися з Джоуї й рештою групи про ті прекрасні кілька годин, що я щойно пережив. Для мене, вісім годин без болю було феноменально, і я підійшов до переду і розказав усім присутнім про моє уздоровлення.

Всю дорогу я сподівався, що біль повернеться, але так не було. Наші нові приятелі що хвилі підходили до мене й питали, «Ти ще в порядку?»

«Так», - була моя відповідь.

Ми з Оленою втратили літак з Нью Йорку до Торонто. Прийшлося чекати на наступний літак, що розтягнуло ще довше вже ітак довгу й томлячу подорож. Ми доїхали додому пізно. Погода була зимна й дощова, така в яку я переважно лежав в болях на долівці. Наступного дня, мої працівниці здивувалися, що я з'явився на працю. Погода була жахлива і вони знали, що в такі дні я звичайно працювати не міг. Вони дивилися мені в обличчя, чули мій голос, бачили мою енергію... і не могли з дива вийти. Що сталося з доктором Рожелюком?!?

Відродження

З того часу, всі пацієнти дивуються величезною зміною в мені. Я знову став тим доктором Рожелюком, якого вони пам'ятали з-перед випадку. Я був веселий, жартував, сяяв радістю. Погода вже не має впливу на мене – Олена втратила свій ходячий барометр. А сили у мене тепер стільки, що я кожного дня своїх асистенток перетомлюю. А про Гарабандал я не перестаю розказувати. Одного дня, одна з моїх асистенток сказала своїй мамі: «Михайло такий веселий, що я не витримаю». А це тому, що перед випадком вона мене ще не знала. І спортом можу знову заниматися, і тягарі підносити, і все те інше можу тепер робити, що на протязі вісім років не міг.

Від того часу, ми з Оленою часто виступаємо з доповідями й документальним відеофільмом про Гарабандал. Це ми будемо робити так довго, як тільки зможемо. Медальйони з поцілунком Матері Божої ми тримаємо завжди при собі. Багато чудесних уздоровлень було вже і через них.(1)

Я вдячний кожному, хто тішиться моїм уздоровленням, а коли це в Божих плянах, щоби мій біль повернувся хоч би в цю хвилину, я не буду жаліти. Я вже отримав один із найбільших дарів, що хтось міг би колинебудь сподіватися. Я чувся таким щасливим після кількох коротких годин, а тепер, у 1999 році, після п'яти років, можна собі уявити, яким щасливим я себе почуваю.

В наслідок цього неочікуваного дару, життя моєї родини, моїх приятелів і пацієнтів змінилися на краще, не включаючи тих, що вісім років мусіли бути свідками моїх терпінь. Ми з Оленою будемо молитися, щоби Бог їм також винагородив і щоби ми всі скоро змогли стати свідками Його великого Чуда в Гарабандалі.

Ще сьогодні запитую себе, чому саме мені це сталося? На це я відповіді не маю. Як довго це буде тривати, один Бог тільки знає. Але я дякую Йому кожного дня за оце превелике благословення, яким Він мене обдарував.

(1)Багато з цих уздоровлень уже є задокументовані в англійській мові. Українські переклади будемо поміщувати на цій сторінці. Просимо слідкувати.

Переклад з англійського оригіналу Олени Рожелюк